

Μια παράσταση ... όνειρο !!

Κατάμεστο το θέατρο Κάστρου στην Καλαμάτα υποδέχθηκε την υπέροχη παράσταση του έργου του Σαίξπηρ «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας». Με κύριο όχημα τον λόγο του Βάρδου, που απέδωσε σε εξαιρετική μετάφραση ο Γεώργιος Μπλάνας, και σκηνοθέτησαν με τρέλα και στιβαρότητα ο Αιμίλιος Χειλάκης κι ο Μανώλης Δούνιας, μεταφερθήκαμε σε έναν κόσμο που ακροβατεί ανάμεσα στην ονειροφαντασία και τον ρεαλισμό.

Στην Αθήνα οργανώνεται ο γάμος του βασιλιά Θησέα με τη βασίλισσα των Αμαζόνων, Ιππολύτη. Η κόρη του Αιγέα, Ερμία, αρνείται με σθένος να παντρευτεί τον Δημήτριο, άνδρα που της προορίζει ο πατέρας της, γιατί αγαπά τον Λύσανδρο. Οι δυο ερωτευμένοι αποφασίζουν να βρεθούν στο δάσος μια νύχτα μεσοκαλόκαιρου και να φύγουν μαζί από την Αθήνα. Η Ελένη, φίλη της Ερμίας, που αγαπά τον Δημήτριο, τον ειδοποιεί για το φευγικό τους, ελπίζοντας ότι «τουλάχιστον ένα ευχαριστώ θα μου το πει, που έγινα κατάσκοπος για χάρη του. Μικρή, πολύ μικρή η αμοιβή μου για μια τόσο πολύτιμη πληροφορία, όμως κάτι θα βάλω στο φτωχό πουγκί του έρωτά μου: μπορεί όπως μου έφυγε να μου ξανάρθει». Οι τέσσερις νέοι συναντιούνται στο δάσος και παρασύρονται σ' ένα τρελό γαϊτανάκι αναζητώντας την αλήθεια του έρωτα. Κι ό,τι αγαπούν τους φανερώνεται με τρόπο θαυμαστό, όνειρο και πραγματικότητα σμίγουν στο αληθινά ποθητό. Στο δάσος μια ομάδα μαστόρων, ερασιτεχνών ηθοποιών, κάνει πρόβα την τραγικωμωδία που θα παρουσιάσει στον εορτασμό των γάμων του βασιλιά Θησέα και της βασίλισσας Ιππολύτης. Στον ίδιο χώρο κινούνται τα ξωτικά, Όμπερον και Τιτάνια, κι ο σκανδαλιάρης Πουκ, που σταλάζει στα βλέφαρα θνητών (Λύσανδρος, Δημήτριος) και ξωτικών (Τιτάνια) το βοτάνι του Έρωτα, δημιουργώντας παρεξηγήσεις, μεταμορφώσεις κι ανατροπές. «Εις το δάσος περπατώ· Αθηναίε, Αθηναίε, είσαι εδώ; Πουθενά ο Αθηναίος, που έλεγε το αφεντικό. Τώρα πού θα ρίξω αυτό το απόσταγμα, που ανάβει και κορώνει την ψυχή από έρωτα τρελό;».

Έτσι, η πόλη των Αθηνών (όπου τοποθετείται αρχικά η δράση) και ο κόσμος των ανθρώπων συμπλέκονται με το δάσος (όπου εκτυλίσσεται η υπόθεση) και τον κόσμο των ξωτικών. Κι εκεί μέσα στη Φύση, τη μεγαλειώδη, τη σκοτεινή, τη ρεμβώδη, την πλανεύτρα, την επικίνδυνη, τη μαγευτική προβάλλει κυρίαρχος όλων, θνητών και ξωτικών, ο Έρωτας. Αυτός είναι η αιτία και ο σκοπός των πράξεων τους, της ύπαρξής τους. Ο καταιγιστικός ρυθμός της παράστασης μας προκαλεί και προσκαλεί στον ερωτικό στρόβιλο. Αθωότητα, παιχνίδια, βιαιότητα, απόρριψη, γλυκύτητα, εφιάλτης, όλα τα πρόσωπα του Έρωτα αναδεικνύονται ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα. Τα δύο αυτά αλληλοσυμπληρώνονται, το ένα χωρίς το άλλο δε νοείται. Αποτελούν εκφάνσεις του ίδιου πράγματος, της Ζωής, και εν τέλει του Έρωτα.

Με ζωντάνια, βάθος, κωμική σοβαρότητα οι ηθοποιοί ενσαρκώνουν τους σαιξπηρικούς ήρωες και αναδεικνύουν τον ποιητικό λόγο. Προεξάρχων ο Πουκ, που αριστοτεχνικά αποδίδει ο αεικίνητος Μιχάλης Σαράντης, σε μια ομολογουμένως βακχική ερμηνεία. Ο Αιμίλιος Χειλάκης ως Θησέας και ως Όμπερον ισορροπεί ανάμεσα στην σοβαρότητα του θνητού ρόλου και την παιγνιώδη διάθεση του βασιλιά των ξωτικών. Η Αθηνά Μαξίμου πλάθει ως Ιππολύτη μια αδάμαστη αμαζόνα, και ως Τιτάνια μεταμορφώνεται με αιθέρια, ονειρώδη κίνηση σε πλάσμα εξωτικό συνεπαρμένο από έρωτα. Τα ζευγάρια των εραστών, Λένα Δροσάκη (Ελένη) – Αλέξανδρος Βάρθης (Δημήτριος) και Χριστίνα Χειλά-Φαμέλη (Ερμία) – Κωνσταντίνος Γαβαλάς (Λύσανδρος) «ντύνονται» περίτεχνα τη δροσιά, τη λαχτάρα, την απόγνωση και τη λύτρωση του έρωτα. Απολαυστικοί οι Βλαδίμηρος Κυριακίδης, Κρις Ραντάνοφ, Παναγιώτης Κλίνης, Τίτος Λίτινας, Μιχάλης Πανάδης, Κωνσταντίνος Μουταφτσής ως μέλη του θιάσου ερασιτεχνών ηθοποιών, που με κωμική σοβαροφάνεια, καυγάδες, ευτράπελα, παρασύρουν τον θεατή στη διαδικασία της δημιουργίας ενός θεατρικού έργου. Σαν να τρυπώνουμε στη Σφαίρα για να ρίξουμε μια ματιά στα παρασκήνια.

Κι έτσι μέσα στη νύχτα, κάτω απ' το φως του φεγγαριού, σαν μέσα σ' όνειρο κι εμείς «απαλλαγίκαμε για λίγο από τον εαυτό μας κι όταν ξυπνήσαμε πια τον είχαμε ανακαλύψει βαθύτερα».